

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME — SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER

1117 St. Clair Avenue Cleveland, Ohio
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:
Za Ameriko in Kanado, na leto \$5.50. Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00.
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.00. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50.
Za Cleveland, po raznašalcih: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00.
Za Evropo, celo leto, \$7.00.
Posamezna številka, 3c.

SUBSCRIPTION RATES:
U.S. and Canada, \$5.50 per year; Cleveland, by mail, \$7.00 per year.
U.S. and Canada, \$3.00 for 6 months; Cleveland, by mail, \$3.50 for 6 months.
Cleveland and Euclid, by carriers, \$5.50 per year, \$3.00 for 6 months.
European subscription, \$7.00 per year.
Single copies, 3c.

JAMES DEBEVEC and LOUIS J. PIRC, Editors and Publishers

Entered as second class matter January 5th, 1909, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1879.

88 No. 90, Tues., April 18, 1939

Nemčija ali Rusija?

Vsakih štiri-črtiindvajset ur prinaša v Evropi spremembe, katerih izvršitev bi pred leti vzelo cele mesece, da bi se izvršile. Ko je Hitler zasedel in razbil Čehoslovaško so se dogodki začeli vrstiti z bliskovito naglico. Časopisje komaj sledi vsaj bolj važnim dogodkom, ki vplivajo na bodočnost raznih narodov Evrope.

Za Nemčijo je prva prišla na vrsto Ogrska, ki si je izbrala del bivše češke podkarpatske Rusije. Za Ogrsko je prišla na vrsto Italija. Laški zrakoplovi in topovi so dospeli v Albanijo, tako da Hitler ne bo mogel sam trditi, da zna ropati, pač pa so mu Italijani vredni posnemovalci. Takoj po monakovski pogodbi je prišlo do nekega sporazuma med Nemčijo, Anglijo in Francijo, toda Nemčija je to pogodbo in sporazum že ponovno prekršila, nakar je začela Anglija zbirati v svoj krog države, ki bi bile pripravljene udariti po Hitlerju.

Do vojne sicer v prihodnjih mesecih še ne bo prišlo kot se splošno sodi, toda Evropa ne more ostati v razmerah, v katerih živi danes, ne da bi se enkrat spregovorila "resna beseda." Poglavitno vlogo pri vsem tem igrajo Anglija, Rusija in Nemčija, dočim sta Italija in Francija na drugem mestu. In glavno vprašanje pri vsem tem je, če je Anglija v resnici že tako propadla, da brez vsakega ugovora žrtvuje propast tako velikega naroda kot je čehoslovaški. Ali se Anglija boji Nemčije ali se Nemčija čuti dovolj močno, da kljubuje Angliji?

Videti je zaenkrat, da Anglija ni pripravljena nastopiti in prositi Francijo za pomoč je prazne marnje. Toda kaj pa Rusija s svojo "ogromno" vojaško silo, s katero se je zadnja leta tako ponašala. Koga se Rusija boji. Saj trdi, da ima pod orožjem lahko tekem enega meseca štiri milijone mož. Rusov je 170 milijonov, Japoncev je 70 milijonov, poleg tega so pa Japonci skoro popolnoma izčrpani od vojne, ki jo vodijo na Kitajskem. Zakaj Rusija čaka in ne nastopi?

Eden izmed vzrokov je, ker se mnoge države bojijo ruskega nastopa, ker mislijo, da bi bile prisiljene prevzeti komunistem v plačilo za rusko pomoč. Dočim predstavlja Nemčija en državniki ekstrem s svojo nacijsko vlado, predstavlja sovjetska Rusija drugega. Narodi in države se ne bi počutili varne niti pod komunistem, ki davi in mori, niti pod fašizmom, ki zatira in zasušnjuje. Kam se torej obrniti za pomoč v razmerah, v kakoršnjih Evropa še nikdar živela ni?

Ogrska, prijateljica Nemčije, se je zadnja leta neprestano pritoževala, da je razširil dr. Beneš, pobegli predsednik čehoslovaške republike, ruski komunizem po Evropi. To je bil vzrok, da je Rusija neprestano hujskala in prosila Nemčijo, da naredi konec čehoslovaški republiki, kar se je tudi zgodilo, ne da bi Rusija le z mezincom mignila. Rusija je sicer imela tajno vojaško pogodbo s čehoslovaško republiko, toda jo je enako prelomila kot to dela Nemčija s pogodbami, katere podpiše.

Vprašanje je tudi, če bo Nemčija dala Angliji dovolj časa, da Anglija izpolne zvezo, katero je začela z različnimi narodi Evrope in ki je naperjena proti Hitlerju? Hitler najbrž tega ne bo dovolil, kajti kar se tiče osebnega razuma je skoro Hitler bolj pameten, dasi v hudobnem smislu, kot je pa pameten angleški Chamberlain. Hitler vsaj hitreje misli kot angleški državnik.

Skoro se lahko reče, da bo končno prišlo do ogromnega boja med Rusijo in med Nemčijo, kajti ena kot druga država predstavlja ekstrem, ki ima v svojem ustroju vse pogoje za silno vojno. Ruski komunizem ne more prevladovati v Evropi, enako ne more prevladovati nemški fašizem. En sistem kot drugi je poguben za človeštvo, in tako bo prišlo najbrž do gigantske borbe, v kateri bosta oba sistema tako oslabiljena, da bosta morala žalostno poginuti.

Izvanredno je, kako stara in civilizirana Evropa prihaja v teh modernih časih na sisteme vlad, ki so v tako silnem protislovju s pametjo zdravega človeka. 170 milijonov Rusov vlada en sam človek, isto je v Nemčiji, kjer gospodar Herr Hitler 80 milijonov ljudem, a Mussolini diktira 45 milijonov Italijanom. Čas bi bil, da bi starodavna Evropa se oprijela nekoliko ameriških metod in poskusila z novim življenjem na način kot ga uživajo prebivalci Zedinjenih ameriških držav.

Kaj pravite?

Tisti, ki so izučeni v tem, da rišejo svetovne zemljevide, so zdaj v takem položaju, da ne vedo, ali bi zemljevide delali ali ne. Komaj namreč enega napravijo, pa se spremeni državna meja katere države. Napravijo novega, pa izgine meja druge države. Najboljše je, da se danes delajo zemljevidi s kredo na tablo, ki se lahko vsak čas zbrisejo in napravijo novi.

Vsaka varda v Clevelandu ima zdaj po dva demokratska vardna vodji, enega od Gongwerjeve, enega od Millerjeve stranke. Edino naša slavna 28. varda nima nobenega vardnega vodje, zato je pa menda tudi vse tako lepo mirno.

BESEDA IZ NARODA

Na obisku v stari domovini

Piše Josephine Erjavce, gl. nadzornica SZŽ
NAŠA POT V ZAGREB

Pa smo se nekoliko odpočili od prvega potovanja po Sloveniji, pri katerem smo obiskali vsa važnejša mesta, vasi, hribe in doline, božja pota itd. in vse, kar miče izletnika iz Amerike, ki je preživel dolga leta proč od domovine. Ta izletnik si je zaželel zopet enkrat preživeti nekaj srečnih dni pod streho, kjer mu je nekoč tekla zibelka. Obiskati je želel kraje svoje mladosti, obiskati svoje starše in sorodnike, znance in prijatelje.

Ko smo torej vse to obiskali in se nekoliko odpočili, smo se na 26. julija zbrali v uradu Francoske linije. Tu urad je bil nekako shajališče naših izletnikov. Tukaj smo dobili vse potrebne informacije in tukaj smo tudi vedno zvedeli, kje se trenutno nahaja ta ali oni naš izletnik in izletnica. Iz urada smo se podali na kolodvor in se odpeljali ob osmih zjutraj proti prestolici Hrvatske, v Zagreb. Vozili smo se v drugem razredu, kjer je bil v dotičnem času za ameriške izletnike polovični popust.

Okrog enajstih dopoldne smo se pripeljali v Zagreb. Na kolodvoru nas je čakalo večje število zastopnikov raznih organizacij, kateri so nas pristrčno sprejeli in pozdravili. Med temi je bil tudi nekdo, ki je takoj spoznal našo sopotnico gđ. Evelyn Fabian in pričel z njo razgovor v angleščini. Druge smo se začudile, da ima gđ. Fabian celo v Zagrebu svoje znanke. No, končno nam pa naša sopotnica predstavi svojega znanca, ki je prišel v Jugoslavijo na izlet iz Chicaga. Prišel je obiskat svojo mater, ki živi v Zagrebu.

Po prvih pozdravih so nam odkazali avtobus, ki nas je zapeljal na kosilo v restavracijo zunaj mesta. Z nami so šli tudi naši sprejemniki, ki so nas vprašali, kam da smo vse namenjene. Navzoči zastopnik Francoske linije nam je v živih slikah orisal vsa znamenitejša mesta Jugoslavije, katere bi bilo vredno ogledati. Tako lepo je pripovedoval, da smo sklenile, da bomo obiskale vse mogoče kraje, ki so tako divni in krasni, kot je govoril prijazen uradnik.

Po finem kosilu smo se zopet vsedle na bus, da si ogledamo Zagreb. Videli smo visoke hiše, krasne palače, prekrasne vrtove, lepe cerkve, po trgovinah vabljava izložbena okna. Dotični uradnik Francoske linije nam je bil za vodnika in nam je vsako zanimivost lepo opisal in razložil.

Zagreb je trikrat večji kot je naša Ljubljena. Takoj, ko izstopiš na kolodvoru, naredi mesto na te najlepši vtis, ker pred seboj zagledaš krasen park, poraščen s košatim drevjem, cveticami in vodometi. Zdi se ti, da te vse to pozdravlja in ti kliče dobrodoščilo.

Ravno nasproti kolodvoru je sijajen hotel, kjer so si naše mlade sopotnice pred odhodom iz mesta ogledale plesno zabavo, ki se je prav takrat vršila. Pri obhodu po Zagrebu smo si ogledali tudi cerkev sv. Marka in prostor pred cerkvijo, kjer je bil mučen Matija Gubec, katerega so sramotno nazivali kmečkega kralja. Strelha cerkve se je vsa bleščala ob sončnih žarkih, da nam je skoraj vid jemalo. Kaj takega se ne vidi v Ameriki.

Ogledali smo si tudi vseuči-

lišče, gledališče in spomenike hrvatskih junakov. Na ulicah smo videli gospodo, ki je bila oblečena po najbolj moderni modi. Ženske so bile oblečene tako elegantno, da niti na Broadwayu v New Yorku ne vidiš lepših.

Naše Amerikanke je zlasti zanimalo to, ko smo videli pred kavarnami na prostem mizice, okrog njih stole in vse polno gostov, ki so pili kavo, čaj, pivo ali kaj drugega. Moški in ženske so pušili cigarete in opazovali mimoidoče. Res, Zagreb je že kar velemesto.

Seve, pa tudi tukaj, kot povsod drugod, je poleg elegantno oblečenih ljudi tudi mnogo revnih, ki se pehajo za vsakdanjim težkim zaslužkom. Saj je v vsakem mestu po svetu revščina in bogastvo, veselje in žalost, razkošnost in trpkost.

Ko smo si vse ogledale, smo se domenile, da se snidemo zvečer ob devetih vse v uradu Francoske linije, nakar smo se razpršile po prodajalnah, da si nakupimo razglednic in raznih spominčkov za svoje drage. V izložbenih oknih smo videle tako mikavne stvari, da človek kar naprej ne more.

Ker nas je pot nanesla tudi mimo stolne cerkve, smo si še to ogledale. Ta cerkev zelo sliči cerkvi sv. Štefana na Dunaju, le da ima zagrebška stolnica dvigalo, ki te popelje za en dinar gorj v zvonik, odkoder je krasen pogled na ves Zagreb in še daleč ven. Potnik ima s tega zvonika najlepšo panoramo pred seboj, ki si jo more misliti.

Zvečerilo se je bilo in naši železdčki so nas prav prijazno opominjali, da človek ne živi samo od lepote tega sveta, ampak je treba defi včasih tudi kaj pod zob. Šle smo mimo več restavracij in si izbirale pripravno. Končno smo šle v eno in sicer kar na vrt, kjer smo si izbrale mizo. V kotu je sviral gostom v zabavo fin orkester. V Evropi je sploh navada, da po večjih mestih igra po uglednejših gostilnah in restavracijah godba. Meni da zato, da gre jed bolj v slast in da gost dlje časa ostane in, seveda, več zapravi. Zlasti evropskih kavaren tu v Ameriki pogrešamo. Tam greš lahko v kavarno, pokličesh čašo kave, pa lahko sediš kolikor časa hočeš. V Ameriki tega ni. No, pa tukaj tudi časa nimamo, da bi posedali po kavarnah. Saj imamo mnogokrat komaj toliko časa, da naglo vržemo vase obed.

Po večerji smo šle pa na izprehod po krasnem parku, ki je bil ves bajno razsvetljen. Z go. Kovač iz Brooklyna, N. Y. in go. Rogel smo se vsedle komodno na klop, da bi se malo odpočile. Pa pride do nas uslužbenka parka, ki nam pove, da moramo plačati en dinar od klopi. Rade smo to plačale, ker je bil to zaslužek te ženske, ki pospravlja po parku in pobira denar od sedežev. Če se jih mnogo vsede, ima dober zaslužek, bi rekla.

Kmalu je prišel čas, da smo se morale odpraviti iz Zagreba. Vse skupaj smo se zbrale v uradu Francoske linije in odšle na kolodvor. Za nas je bil že pripravljen spalni voz, do katerega so nas spremili mnogo prijazni Zagrebčani. Skozri okna smo še nekaj časa gledali na mesto, ki je bilo čarobno razsvetljeno v tihi no-

či, vlak pa je brzel v temno noč proti stolnemu mestu Jugoslavije, proti Belgradu.
(Dalje prihodnjič)

Mladinski zbor S. D. Doma

Cleveland (Collinwood), O. — Približala se nam je lepa pomlad, ž njo se povračujejo ptički, ki nam prepevajo od utranje zore do pozne noči ter nam sladijo ure našega življenja. Ravno tako se povrnejo naši mladi pevci, da nam spet pokažejo svojo spretnost in kaj so se naučili skozi dolgo zimo. Vaje so se redno vršile, čeprav je včasih toplomer zelo nizko padel. Toda naši pevci se tega niso ustrašili, ampak so prav marljivo, da nam čim bolj ustrežajo.

Letos se bodo pokazali tudi v zanimivi igri, katere je zelo podučljiva, tako mladini, nam staršem pa dober zgled, da vidimo, kaj se z otrokom zgodi, če zahaja v slabo družino.

Zatorej apeliram na vse, da jim priskočite na pomoč dne 23. aprila ob treh popoldne. Odbor bo skrbel, da vam ne bo dolg čas med odmorom. Vstopnice za v predprodaji po 40c, pri vratih pa 50c. Poslušajte se te prilike, da si pripravite nekaj denarja.

Po koncertu in igri bo pa ples v spodnji dvorani. Igrali bodo dobro znani Vadalnolvi. Gotovo vam bodo vsem ustregli, da boste pozabili na svojo kurja očesa, če jih imate.

Mrs. Zabukovec in Mrs. Terlep se prav dobro pripravljata, da nam bosta pripravili dobro večerjo. Zato se bomo matere lahko malo odpočile, ker nam ne bo treba cele ure kuhati, ampak se bomo lahko malo zavrtlele in pozabile na naše težave.

Mr. Louis Seme se trudi na vse načine, da otroke izuči. Mr. Jos. Siskovich tudi kaj potrpežljivo podučuje igro, da bo dobro igrana. Obema najlepša hvala za trud. Miss Alice Artel je podarila lepo nagrado, katero bo nekdo dobil. Na svidenje v nedeljo.

Mrs. J. Klein

Žalostna vest iz domovine

Spodaj podpisani sem prejel iz stare domovine žalostno vest, da mi je dne 4. aprila umrl ljubljeni oče, ki je bil na veliki četrtki položen k večnemu počitku na farno pokopališče. Pokojni je bil rojen 15. februarja 1850 v vasi Zales, fara sv. Trojica nad Cerknico. Živel je ves čas na svojem domu srečno in zadovoljno. Zapušča žalujočo ženo Alojzijo in sina dr. Alojzija Pirnat, ki je zdravnik v sv. Lovrencu na Pohorju. V Ameriki pa zapušča spodaj podpisanega sina.

Ljubi oče, bili ste dober, pošten, zaveden gospodar. Žal, da mi ni bilo mogoče zatisniti Vaše oči, kar ste tako srčno želeli. Spominjali se Vas bomo v molitvi in pri daritvah sv. maše.

John Pirnat in družina,
1050 E. 67th St.
Cleveland, O.

Narod, ki je pozabil svoj materni jezik

Irski narod si je šele pred nedavnim priboril svojo politično svobodo in samostojnost. Danes imajo Irci svojo republiko, ki ji načeluje ministrski predsednik Eamon de Valera, ki ima tudi največje zasluge za osvoboditev, saj je bilo celo njegovo življenje posvečeno boju proti angleški nadvladi, dokler ni dosegel, da je postala njegova domovina popolnoma enakopravna z matično zemljo.

Irci, ki izvajajo svoje poreklo naravnost od starodavnih

Keltov, so edini nasledniki Keltov, ki so si ohranili vsaj svojo samobitnost, čeprav so tudi oni v teku zgodovine marsikaj izgubili. Njihovi sorodniki Bretonci, Valizi in škotski Galci so se v drugih narodih že skoro popolnoma pretopili in imajo le redki drobci še svoj jezik. Izmed skoro dvanajstih milijonov Ircev na svetu jih živi velika večina v Ameriki. V lastni državi jih je le majhen del, komaj ena četrtnina, manj kakor trije milijoni. Izmed teh treh milijonov jih govori staro irščino le še 400,000. Ostali se poslužujejo nekoliko prilagodene angleščine.

Ko so si Irci priborili svojo državo, je nastalo seveda takoj vprašanje uradnega jezika. Ker so bili seveda močno protiangleško usmerjeni — kdo bi jim to pri njihovi zgodovini preveč zameril? — so se pojavili celo glasovi, da mora angleščina iz vseh uradov. Toda to se ni dalo tako enostavno rešiti. Staro irščino so govorili le redki kmetje in pastirji, ki so bili tako rekoč odrezani od sveta. Jezik pa kljub velikemu narodnemu slovstvu tudi še ni bil pripraven, za vse pojme, ki jih pri naša moderno življenje. Sicer se je v preteklem stoletju že pričela javljati prava književna literatura, katere zastopnik je bil pesnik Pdraig O'Conaire, ki je sam na oščku prepotoval vso domovino in se je branil pisati v angleščini. Za sedaj so rešili vprašanje uradnega jezika na ta način, da so proglasili oboje, angleščino in irščino kot uradni jezik. Vsak uradnik se mora podvreči izpitu iz irščine, pa četudi ni ravno iz krajev, kjer ta jezik še govori. Vsi javni napisi so dvojezični. Po deželi potujejo znanstveniki, ki zabeležujejo stare izraze ter s fonografi rešujejo ta že skoro mrtvi jezik pred pozabo. Seveda je vse to zvezano z velikimi težavami in ogromnim trudom, toda Irci se zavedajo la gre za najstarejšo in vsakomur sveto: Za narodna izročila. Ti Irci bi nam mogli biti v vzgled in svarilo, da tudi pri nas čez tisoč let ne bo treba potovati učenjakom po deželi in izkopavati naš največji zaklad: slovenščino!

Alaska

Kaj pomeni beseda "Alaska"? Ta beseda pomeni v indijanščini plemena, živečega v severni Ameriki: "velika zemlja." Res je Alaska velika, naravnost ogromna dežela, ki vsebuje ogromne množine naravnih bogastev v sebi. Ima gozdove, katerih še ni prestopila človeška noga, v njih je neizmerno število vrst najrazličnejših živali, posebno kožuharjev, čijih kože so silno dragocene. Na Alaski je mnogo rek, veletokov, polnih rib in kar je glavno — v njih je mnogo zlata. Vendar izpiranje zlata danes ni več toliko rentabilno kakor lovljenje ribe losos, čigar konzerve razpošiljajo po vsem svetu.

Človek bi mislil, da bo Alasko radi svojih prirodnih bogastev gosto obljudena, vendar je naravnost neverjetno, da ima komaj štiri večja mesta, vsaj za razmere na Alaski večja in to: Seward s 1000 prebivalci, Anchorage s 2500 prebivalci, Nenana s 500 in Fairbanks s 2500 prebivalci.

Jack London in ostali pisci so si izbrali Alasko kot torišče svojih romanov ter po njih sodeč, je Alasko dežela najstrašnejših mrzov ter večnih viharjev. V resnici pa ima Alasko, kot zahodna obala Evrope, svoj zalivski tok, svoj Kuro-Schiwo tok, ki jo greje. Glede velikosti obsega je tolikšna, kakor Norveška, Švedska in Finska skupaj. Zanimivo

je, da je na Alaski komaj 000 prebivalcev in od tega večina, odnosno polovica, cev. Alasko so najprej odkrili Rusi, ki se pa za to delo niso mogli navdušiti in niso prodrli v njeno notranost; leta 1867 so jo prodali Zedinjenim državam za 200,000, a zlato, ki so ga odkrili rikanji pridobili in izkopalni leta 1880 do 1926 znaša vrednost \$360,000,000!

Alaska je še danes deželja, kjer velja kot prometno sredstvo konj, v prvi vrsti pa s pasjo vprego, a imajo že številna letališča, ter imajo kar štiri letalske družbe, ki držijo zvezo med posameznimi deli te dežele. Osnovno klopjeje zlato v uspešno, dajo odpeljati z letalom v bato popoldne v eno od navedenih mest, da privedejo tamkaj prijetno nedeljo, ponedeljek zjutraj jih delo peljejo zopet nazaj na mesto farmo.

Alaska je dežela, kjer mnogo ljudi obogatelo, a že ljudi izgubilo se je slednje, kar so prinesli s bojem iz onega dela sveta, so iz kakršnegakoli vzroka izgubili svojo ekzistenco in šli iskati srečo v to deželo. Priseljevanje sicer se ne narašča, a razmere se ne niso tako ugodne, da bi gel kdo iti na sigurno delo. Vendar je Alasko deželja, ima bodočnost, da postane koč samostojna država, ima vse predpogoje za to.

IZ DOMOVINE

—Avtomobilska nesreča nedeljo 26. marca se je zgodila v Gabrku v Poljanah. Ni huda avtomobilska nesreča, ki je zahtevala 59 letne posestnice Rupar, p. d. Krčevke in v zminski občini. Rupa se je z več sorodniki z vozom iz Škofje Loke, dela je na vozu v sredi, na strani je bil voznik, na njena hči, ona sama držala v naročju še svoj kinjo. Ob pol 11 so se bližali do Gabrka. Blizu Gabrka je žage jim je na ovini nadoma privozil nasprotni ljanjski avtobus iz Žirova, se je avtobusa nekoliko šil, odskočil ter zavrtel na gorjo stran, da so bila lesa kakih 30 cm za

Ker se je voz močno popadla ljudje z njega popadali, cesto, na nesrečo prav tako, ko je mimo privozil avtobus. Nesrečna Ruparjeva je tik pred kolo, ki ji je glavlo ter ji jo popadla zmečkalo. Šofer je avtobus vslo naglacio ustavlil, da se je treba zahvaliti, da se je ljudi zgubilo življenje. Znašla tudi dva hlapca, Stanovnika iz Loga in dva gova sinova in le za dva manjkalo, da niso tudi bila šla koleša. Vnučkinji Ruparjeve se ni zgodilo ničesar.

—V Ljubljani je umrl vin Rozman, upravitelj ninskega fonda odvetniške notarske zbornice v Ljubljani.

—V Ljubljani je umrl cija Kokolj, vdova po škem uradniku.

—V Št. Vidu pri Stari umrl Ludvik Oven, gospodar in posestnik.

—Umrla je Marija ssetra Franca Požarja, staveca v Jugoslovanski, ni iz dobro znane družine, iz Rojana v Trstu, pana je bila v južni Italiji (Reggio Calabria).

—V Kamniku je umrl gusta Klančar, šolska teljica v pokouju.

—V Ljubljani je umrl Ivana Pollak roj. Podgorci.

—V Podgorju pri Št. nad Ljubljano je umrl Kavec, železničar v pokouju.

WINNETOU

Po nemškem izvirniku K. Maya

"Trdo bučo ima, pravi Indsman je! Nevarnosti ni nobena, pravi, Apačev še ne bo znal. Pa zahteva zborovanje in na njem naj obrozložim svoj bojni načrt. In kot zadnja bučka je na dnevnem redu seveda velika pojedina.

Pa to bi nam nič ne delo. Zalog imamo dovolj in Kiowas so si tudi privlekli cele kuralne posušenega mesa na svojih tovornih vozovih. Jih bomo torej pogostili, da bodo pomirili!

Ampak vsaj toliko sem dosegal, da pa posvetovanju zadostimo mi trije, jaz, Dick Stone in Will Parker, kot zaloginiki belih, vi drugi pa lahko delate."

"Lahko delamo —? Kot da bi za to potrebovali dovolj Indsmanov! Ti ljudje nam belim ne zapovedujejo! To jim moram že kar izpočetka pojasniti! In po tem dejstvu bom tudi uredil svoje obnašanje do njih. Kaj mene brigajo tanga in Kiowe?"

"Ne počenajte neumnosti, naredite se rajši, kot da biserar ne vidite in ne slišite! Ne smemo jih razdražiti, če hočemo, da bo vse šlo gladno."

"In še nekaj! Vsi beli se ne moremo udeležiti posvetovanja, to je res, ker moramo delati. Jaz pa bi vsekakor rad bil poleg."

"Ni treba!"

"Ne —? Mislim, da je treba!"

"Zakaj neki?"

"Vedeti moram, kaj se bo odločilo."

"Bodete že zvedeli."

"In če kaj sklenete, česar ne morem odobriti?"

"Odobriti —? Vi —? Glej, kaj tegale greenhorna —! Si ne domišljuje, da mora šele odobriti, kar Sam Hawkins odloči! Po tem takim potrebujem najbrž tudi vašega odobritja, če si hočem nohte opražiti ali pa čevlje zakrpati?"

"Tako seveda nisem mislil. Če bi le dosegel, da bi se nisem sklenilo, kar bi utegnil biti Apačem nevarno."

"Glede tega lahko čisto zadržano na svojega prijatelja! Dam vam besedo, da odmeta Apača odnesla zdravo! Ali vam to zadostuje?"

"Da! Na vašo besedo dam mnogo, ker sem prepričan, da boste tudi storili, kar obljubite."

"Well! Torej pojdite z mirno dušo na delo! Stvari se bodo tudi brez vas prav obrnile. Ali pa vsaj tako, kakor če bi bili tudi vi svoj nos vmes vtaknili."

"Vdal sem se, največ zato, ker res ni bilo časa. Našo prodajo smo morali izmeriti, če le moremo, še preden so prišli Apači."

"S posvojenjo silo smo se toliko lotili merjenja in smo tudi mnogo napredovali. Kajti Bannesa in njegovi trije pomočniki so tudi napeli vse moči. Pa sem jim tudi pošteno podkralil."

"Ako namreč ne bomo zadnji dni napeli vseh moči, sem prepričan, bodo prišli Apači, preden delo dokončamo, in potem bo nam, pa tudi Kiowam, slaba predla. Ako pa dokončamo delo pred prihodom Apačev, se jim še lahko izmuzne in ni spravimo na varno sebe in tudi ribe."

"Tako sem jim prigovarjal. In delali so z vno, ki je žal prej nikdar niso spravili vkup. Svoj namen sem torej dosegal, pridno smo merili. In če sem bila sreča mila, bi res mogoče odnesli pete."

"Na tihem in za sebe pa sem pripravil čisto drugačne načrte. Niti na misel mi ni prihajalo, da bi jo popihal pred Apači. Skrbelo me je za Winnetoua. Nanj sem mislil in njemu sem hotel biti blizu. Naj so drugi storili, kar so hoteli, sam pa sem bil za trdno odločen, da ne odidem, dokler ne be Winnetou izven nevarnosti.

Moje delo je bilo prav za prav dvojno. Meriti sem moral, pa tudi risati in dnevnik pisati. Dnevnik in risbe sem izdeloval v dveh izvodih. En izvod sem vsak večer izročil nadinženirju, svojemu predstojniku, drugega pa sem shranil v večkrat omenjeno konzervno škatlo, ki sem jo vedno nosil v notranjem levem žepu svoje suknje. Naš položaj je bil nevaren in negotov, vse mogoče se nam je še lahko pripetilo in izvod, ki sem ga hranil za sebe, nam je utegnil še koristiti.

In pokazalo se je, da je bila moja previdnost zelo na mestu.

Kakor sem pričakoval, tako se je tudi zgodilo. Posvetovanje je trajalo do večera in bilo pri kraju, ko nas je mrak prisilil, da smo morali z merjenjem nehati. In po dokončani seji je res prišla tudi na vrsto druga točka dnevnega reda, namreč pojedine.

Sam Hawkins je v svoji nerodnosti — ali pa v svoji previdnosti, kakor hočete — poklonil rdečekožcem vso našo zalogo žganja. Da bi Rattlerja in njegove ljudi za dovoljenje vprašal, to mu niti na misel ni prišlo.

Zato pa so bili Kiowe tudi sijajno razpoloženi. Zakurili so si, sedeli pri ognjih, uživali dobrote naših zalog in pili "ognjeno vodo" ter se poglasno pogovarjali. Brnelo in vrvelo je po taboru kakor v čebelnem panju.

Prisedel sem k Samu in njegovima neločljivima tovarišema, Stonetu in Parkerju, uporabil večerjo in opazoval taborško življenje.

Nenavadno, pestro sliko sem gledal. Saj še nikdar nisem videl indijanskega tabora.

Krog številnih taborških ognjev so štepele bojevitve in slikovite postave Kiow, za njimi so se pasli konji in dalje zunaj v poltemi sem videl straže, ki jih je Tangua razpostavil krog tabora. Žareče luči in temne sence so slikali plameni taborških ognjev po temnopolnih obrazih, po bojevitih postavah, po pasočih se konjih in po nepremičnih stražah zunaj na preriji. Noben slikar bi ne znal pogoditi takih barv!

Ogledoval sem si obraze Indijancev, ostro začrtane, pomazane z maščobo bizona in poslikane z bojnimi barvami. Bojevitji so bili, kruti, krvoločni, roparski. Sledu ni bilo na njih o dobrodušnosti in prizanjesljivosti. Gorje njim, ki so tem ljudem prišli v pest!

Naš brandy je komaj zadostoval, da je vsak rdečekožec dobil pet, šest požirkov, pa "ognjene vode" niso bili vajeni, redko so jo dobili, zato je že tudi majhna količina močno delovala in jim razburila kri. Njihove kretnje so bile živahnije, nego jih sicer dovoljuje stroga vzgoja indijanskega bojevnikarja, in glasneje so se pogovarjali, nego je v navadi v bojnem taboru.

Seveda sem koj vprašal Sama, kako mu je pri posvetovanju uspelo.

"Lahko ste zadovoljni!" je pravil. "Vašim ljubljencem se ne bo nič zgodilo."

"In če se brani?"

(Dalje prihodnjik)

Noj Ombo in njegova družina

Ombo je korakal s svojo ženo po solnčni stepi. Zdaj pa zdaj sta se sklonila njuna dolga vratova k tlom, da pobereta hroščka, listič ali pa tudi kar kakšen kamenček. Ombovo črno perje se je svetilo na solncu v temnovoličastem blisku, toda bela peresa, njegov ponos, so od meseca maja, ko so bila najlepša, izgubila mnogo sijaja.

Srečo je bil imel, zakaj trije druge noji iz njegove družine so bili nedavno postali plen ljudi.

Oktober je bil in silna vročina je pritiskala. Zdaj pa zdaj je Ombo iz zadovoljnosti puhajoče kriknil svoj globok, mehak "Puhu." Onini, njegova žena, je gledala okoli sebe. Na dolgo se je stegoval sivi vrat iz njenega prsteno-barvnega perja, nato pa je pomirljivo odkrakala z Ombom nekoliko proč od starega termitskega kupa, in že sta stala ob svojem gnezdu. Štirinajst jajc je ležalo v njem in se skorjo peklo v žarečem pesku. S kljunom je Ombo pazljivo obrnil jajce za jajcem nekoliko na stran. Potem je sedel nanje, čeprav njegove toplote prav zdaj zares niso potrebovala. Gospa Onini je začela prhati pesek po svojem kuštravem perju, vmes pa je zdaj kakor iz dolgočasja hlastnila po preradovednih muhah, da sta se kljunovi polovici zaprla, kakor bi bila udarila drug na drugega dva pokrovčka iz lepenke. Tako sta ždela oba pred sebe. Če bi se zdaj pa zdaj ne bil oglašil kričav "Piu" iz neskončne višine, bi bilo vse tiho okoli njiju.

Proti poldnevju so se začeli daleč na polju zunaj dreti pegati in parček divjega kolza in kože, ki se je zmerom zadrževala v bližini, je skrbno zavohal po zraku. Toda kdo naj tu moti mir!

Preden se je zvečerilo in so bila tla zbrano toploto izžarela, sta šla oba noja še za nekaj časa iskat hrano v travo. Pozneje je sedla gospa Onini za urico na jajca, a ponoči jih je Ombo kot bodoči družinski oče vzel pod svoje varstvo.

Malo pred prvim deževjem je v jajcih začikalo in kmalu so zlezli ljubki mladiči iz bleščočih se jajčnih lupin. Mnogim so bili pomagali iz trdih oklepov natančno merjeni udarci s kljunom. Mladi noji so pisano marogasti ležali na solncu in si sušili čudno, lasem podobno perje. Nekaj ur potem, ko so zlezli iz jajc, so že štrkljali po pesku in pod varstvom staršev iskali hrano. Ombo je bil silno ponosen, gladil je svoje perje in mogočno korakal poleg mladičev. Ljubka družinska slika!

Zdajci pa je stegnil vrat. Tresoč se od besa je udaril z ogromnimi nogami po tleh, da je kar zaropotalo, in z razprtimi peroti planil v šakala, ki si je pravkar hotel prilastiti nekoliko zaostalega mladiča. Afriški lisjak se je rešil pred Ombom s skokom pod velik grm, kajti beg po nezavarovanem prostoru bi bil kaj neprijeten. Besen je stal Ombo pred grmom, tolkel z dolgimi nogami proti roparju, toda doseči ga ni mogel. Šakal je ležal mirno v varnem zavetju. Časa je imel dovolj, saj mu ni bilo mogoče izmuzniti se. Pač celo ura je mical Ombo z napihnjanim vratom okoli grma, šakal pa je le spet in spet poškilil na svojega sovražnika. Naposled je Ombo kljub svoji slabi pameti le spoznal, da ne more ničesar opraviti. Oziraje se na vse strani je dostojanstveno ubral pot za soprogo in otro-

ki. Od tega časa ga je bila sama pazljivost. Neopretno je vrtil glavo na vse strani in spet in spet pogledal z ostrimi očmi pokrajino. Nojevo najboljšo varstvo so oči, njegovo najboljšo orožje pa močne noge.

Skoro osem dni so že šteli mladiči, ko je stopala nojeva družina skozi goste grmovje in zdajci nenadno stala pred človekom. Ombo je bil nekoliko spredaj Onini ga je videla, kako je z dolgimi skoki zbežal in padel z vihrajočimi perotmi udarajoč po tleh. Potem je spet planil pokoncu. Tedaj je spoznala kaj se je dogajalo. Tiho je sklicala mladiče in jo z njimi ubrala v nasprotno smer. Ko neumen je bežal naraščaj in ni dal glasu od sebe. Nagli dvoprstniki so prav kakor puščice drveli skozi travo ter se tu in tam potuhnili.

Med tem je Ombo nadaljeval svojo zvijačo. Korakal je dalje in se je delal hudo bolnega. Vrgel se je na tla in stegnil vrat. Njegove dolge noge so se zarile v pesek. Spet je vstal. Sovražnika je pustil zmerom le na dvajset korakov k sebi. Tako se mu je posrečilo odvrniti zasledovalca od mladeničev, toda človek Hotentot ne bi bil Hotentot, če ne bi bil predobro vedel, kakden namen je zasledovalo Ombovo početje. Tiho so preganjalecovi tovariši v istem času poiskali sledi za noji v nasprotni smeri.

Ubogi Ombovi otroci!

Toda Ombo sam ni več doživel te nesreče, čeprav je bil zelo pazljiv. Prav tedaj, ko se je spet vrgel na tla, je siknila puščica s titive loka pod Ombovo perot v prsi. Udarec s perotjo in puščica se je zlomila, toda zastrupljena konica je ostala čvrsto v mesu. Naprej je zdrvel Ombo v smrtnem boju. Z vratom, nagljenim daleč nazaj na telo, jo je brisal skozi grmovje. Hotentot je na zasledovanju našel zlomljeno puščico brez konice. To je pomenilo, da mu je plen zagotovljen.

Kar veter se je delal in perje mu je vihralo, tako je Ombo tekel. V blaznem diru sploh ni čutil, da so se noge dotikale peska, in ni pazil na trnje in vejevje, ki sta mu trgali pernato obleko. Široko odprt mu je bil kljun in mrzlo mu je prehajalo pri srcu. Zvrnil se je stepni dirkalec in mrtev obležal v rumeni travi.

Še kot mrtev je moral Ombo pomagati svojemu morilcu pri lovu na divjačino. Skrbno je bil Ombo odrt in prepariran. Potem so mu vtaknili dolgo palico v vrat in Tasi, Hotentot, je to pernato oblačilo vrgel nase, kadar je šel na lov. Še čisto je siknila uničujoča puščica izpod pernatnega oblačila mrtvega Omba.

Zanimive vesti iz slovenskih naselbin

Glasilu K. S. K. J. poroča v svoji zadnji številki, da je omenjena najstarejša slovenska bratska podporna organizacija izplačala od svojega postanka sem že nad sedem milijonov dolarjev v podporah. Solventnost KSKJ prekaša vse prejšnje solventnosti, kajti danes znaša nekaj nad 119 odstotkov, solventnost mladinskega oddelka pa znaša celo 343,80 odstotkov. Čisto skupno premoženje KSKJ je znašalo koncem februarja \$4,250,000.

"Prosveta" naznanja, da ji je bil odpovedan radio program, ki je bil naznanjen za nedeljo 16. maja. Vodstvo Mutual Broadcasting sistema je baje najprvo navedlo kot vzrok odpoved, da ne marajo programov v tujezemskem jeziku. (Čudno to, v Cleveland nas pa vabijo, da prepeva-

mo po radio v slovenskem jeziku. Op. ured.) Vodstvo SNPJ je nato sporočilo radio družbi, da je pripravljeno ves program izpremeniti v angleščino, nakar je radio družba odgovorila, da odklanjajo program bratske podporne organizacije. Čudno se nam zdi, da ista radio družba, The Mutual Broadcasting Co. sprejema radio programe bratskih organizacij v Clevelandu.

Mary Pristavec, Detroit, je zadnje dni pri čiščenju stropa padla s stola in si zlomila tri rebra. Nahaja se v bolnišnici.

Poznani Math Kure iz Cicero, Ill., naznanja, da je dobil iz domovine vest, da je J. Belič v Črnomlju obhajal 25. marca stoletnico svojega rojstva. Črnomlajci so mu priredili veliko slavnost, na kateri so govorniki poudarjali, da je že mnogo Belokrajincev učakalo 100-letno starost, med temi tudi Matija Kure, oče Math Kureta iz Cicera. Stoletni starček Belič je še pri dobrem zdravju, dobro vidi in še vedno dela, le oglušil je malo. V Chicagu ima hčer, omoženo Stonič, in enega sina. Po svetu ni bil nikjer, pač pa vedno doma.

V Fleming, Kans., je umrl rojak Frank Slabajna, star 81 let. Tu ni imel nobenih sorodnikov.

Irska ostane nevtralna v slučaju vojne

Dublin, Irska, 17. aprila. Ministerski predsednik svobodne Irske Eamon de Valera, se je izjavil včeraj, da se Bog usmili Evrope ako izbruhne tam nova vojna. Povedal je tudi, da v slučaju vojne bo Irska ostala popolnoma nevtralna, toda je za to, da se Irska začne oboježevati, ker le dobro oboježena lahko zavrne vsak morebitni napad. Iskreno se je obenem zahvalil predsedniku Rooseveltu, ki deluje za mednarodni sporazum in za svetovni mir.

MALI OGLASI

- Naprodaj**
dobro idoča slovenska konfekcijska in grocerijska trgovina. Proda se po zmerni ceni. Lepo priliko imate, ako kupite takoj. Za naslov vprašajte v uradu tega lista. (90)
- Delo dobi**
moški na farmah. Se mora razumeti na karpentersko delo. Plačča po dogovoru, poleg stanovanja. Pišite tozadevno na Jos. Gramc, Route No. 3, Geneva, Ohio. (91)
- Fanta ali dekle**
Na stanovanje s hrano ali brez se sprejme poštenega fanta ali dekleta. Vprašajte na 1038 E. 67th St. (91)
- Proda se**
dobro obstoječa gostilna v slovenski naselbini. Ima dovoljenje za 6 odstotno pivo in vino. Proda se po nizki ceni. Poizve se na 4018 St. Clair Ave. (92)
- Delo dobi**
srednje star moški, ki se razume na delo na fermi. Plača po dogovoru. Oglasite se pri Jos. Zupančič, Route No. 1, Box 50, Thompson, O. (92)
- Stanovanje**
se odda. Pet čednih sob, parna kurjava. Vprašajte na 6400 St. Clair Ave. (92)
- Samski mož**
dobi delo na farmah. Se mora razumeti na delo s konji. Telefonirajte Clearwater 0184 ali vprašajte na 21566 Majestic Rd. (92)
- Proda se**
ali da se v najem trgovska hiša. Je pripravna za vsako trgovino. Vprašajte pri John Tavčar, 10701 Reno Ave. (April 15. 18. 20.)
- Stanovanje**
se da v najem mirni in poštenu družini. Pet sob, kopališče in klet. Oglasite se v soboto na 6303 Carl Ave., zgoraj. (April 14. 18. 20.)

WGAR-slovenski program

OB SREDAH:
8:15 do 8:45 dopoldne

OB SOBOTAH:
8:15 do 8:30 dopoldne

OB NEDELJAH:
se urši slovenski radio program od ene ure popoldne do 1:30.

Za vsaka oznanila se obrnite na Mrs. Makovec v SND na St. Clair Ave.

V JUGOSLAVIJO
Vi potujete naglo in prijetno na naših priljubljenih parnikih:

BREMEN • EUROPA
COLUMBUS
NEW YORK • HAMBURG
HANSA • DEUTSCHLAND

Izborne železniške zveze od Cherbourg, Bremena ali Hamburga

POVABITE SORODNIKE V EVROPI, NAJ VAS OBISCEJO V AMERIKI

Posebno nizke cene za vožnjo iz Evrope med 26. junijem in 23. julijem za štiritredensko bivanje v Ameriki.

Za pojasnila vprašajte lokalnega agenta ali 1430 EUCLID AVE., CLEVELAND, OHIO

HAMBURG-AMERICAN LINE
NORTH GERMAN LLOYD

Pridite ga iskat! Premog v vrečah!

POCAHONTAS ... 50c OHIO 40c
RED FLASH POC... 45c COKE 35c
PACKAGE FUEL—12 za \$1.00

HARRIS-MURRAY Inc.
560 E. 99th St. GLenville 1280

Prva, najstarejša, največja in najbogatejša slovenska katoliška podporna organizacija v Združenih Državah Ameriških, je:

Kranjsko-Slovenska Katoliška Jednota

Glavni urad v lastnem domu: 508 No. Chicago St., Joliet, Illinois
POSUJE ŽE 45. LETO

Ustanovljena 2. aprila 1894, inkorporirana 12. januarja 1898 v državi Illinois, s sedežem v mestu Joliet, Illinois.

SKUPNO PREMOŽENJE ZNAŠA NAD \$4,450,000
SOLVENTNOST K. S. K. JEDNOTE ZNAŠA 119,80%

K. S. K. Jednota ima nad 35,000 članov in članic v odraslem in mladinskem odelku.

EKUPNO ŠTEVILO KRAJEVNIH DRUŠTEV 135
V Clevelandu, Ohio je 15 naših krajevnih društev.
Skupnih podpor je K. S. K. Jednota izplačala tekom svojega obstanka nad \$6,900,000

GESLO K. S. K. JEDNOTE JE: "VSE ZA VERO, DOM IN NAROD!"
Če se hočeš zavarovati pri dobri, poštenu in solventni podporni organizaciji, zaveruj se pri Kranjsko-Slovenski Katoliški Jednoti, kjer se lahko zavaruješ za smrtnino, razne poškočbe, operacije, proti bolezni in onemoglosti.

K. S. K. Jednota sprejema v svojo sredo člane in članice od 16. do 60. leta; otroke pa takoj po rojstvu in do 16. leta. Zavaruješ se lahko od \$250 do \$5000 posmrtnine.

V Mladinskem Oddelku K. S. K. J. se otroci lahko zavarujejo v razredu "A" ali "B." Mesečni prispevek v mladinski odelček je zelo nizek, samo 15c za razred "A" in 30c za razred "B" in ostane stalen, dasi zavarovalnina z vsakim dnem narašča. V slučaju smrti otroka zavarovanega v razredu "A" se plača do \$450,00 in zavarovanega v razredu "B" se plača do \$1000 posmrtnine. Otroka se lahko tudi zavaruje za dobo 20 let, nakar prejme zavarovani svoto izplačano v gotovini.

BOLNIŠKA PODPORA:
Zavaruješ se lahko za \$2,00; \$1,00 in 50c na dan ali \$5,00 na teden. Assessment primerno nizke.

K. S. K. Jednota nudi članstvu pet najmodernejših vrst zavarovanja.

Člani in članice nad 60 let stari lahko prejmejo pripadajočo jim rezervno izplačano v gotovini.

Nad 70 let stari člani in članice so prosti vseh nadaljnjih assessmentov.

Jednota ima svoj lasten list "Glasilo K. S. K. Jednote," ki izhaja enkrat na teden v slovenskem in angleškem jeziku in katerega dobiva vsak član in članica.

Vsak Slovenec in Slovenka bi moral(a) biti zavarovan(a) pri K. S. K. Jednoti, kot pravi materijal v dvirov. Če še nisi član ali članica te mogoče in bogate podporne organizacije, potruži se in pristopi takoj!

V vsaki slovenski naselbini v Združenih državah bi moralo biti društvo, spadajoče h K. S. K. Jednoti. Kjerkoli še nimate društva, spadajočega k tej solventni katoliški podporni organizaciji, ustanovite ga; treba je le osem oseb v starosti od 16. do 60. leta. — Za nadaljna pojasnila in navodila pišite na glavnega tajnika: JOSIP ZALAR, 508 No. Chicago Street, Joliet, Illinois.

PODPIRAJTE SLOVENSKE TRGOVCE!

Skrivnosti ruskega carskega dvora

ROMAN

—Za nikogar ne bi tega dovolila, — reče ona, — toda tebe naj pelje, ti si angelj vse te okolice, tolažila si ljudi na smrtni postelji, reševala si bolnike in zato je prav, da ti pomagamo.

—Seveda, ako se ne bo več vrnil, ako ga raztrgajo volkovi, potem — potem nočem dalje živeti, potem bom vedela, kaj mi je storiti.

—Bog nas bo obvaroval, — odvrne predstojnica. — Hvala ti, Akušna, za tvojo pripravljenost, dal Bog, da se ti izpolni tvoja najsrčnejša želja na svetu.

—Potem bi se moral vrniti naš mali Vladimir! — vzkligne kmetica.

—Vladimir? Kdo je to? — To je otrok, ki ga je nama izročil neki prijatelj, — reče Akušna, — mili deček, najin mali angelj. Ljubila sva ga kot svojega lastnega otroka.

—Dečku je pri nama ugajalo in midva sva se veselila, da ga bova lahko vzgojila kot poštenega najinega sina.

—Nekega dne sva ga odpeljala v gozd, položila sva ga k ognju in ga pustila pol ure samega. Ko sva se vrnila, je izginil! Nekdo nama ga je ugrabil!

—Nista našla nobenega sledu?

—Ničesar nisva našla, — odvrne Akušna, — gotovo je mrtev.

—Mati Ana, — zakliče sedaj Klarisa iz sosedne sobe.

Predstojnica vstane in se poda k postelji, kjer je ležala mlada njena prijateljica.

—Klicala si me, — reče ona in sede k njej.

—Kaj želiš?

—Oh, želela bi, — odvrne mlada deklica, — želela bi nekaj, o čemur zavisijo vse moje življenje, — toda to se mi ne bo nikdar izpolnilo.

Predstojnica jo prime za roko.

—Govori, hčerka moja, — reče ona, — storila bom vse, kar bo v moji moči, da ti izpolnim željo.

—Ti veš, da nimam mnogo premoženja, toda moja hiša je vendar vredna nekaj tisoč rubljev, rada jo bom prodala ako ti lahko s tem pomagam.

Klarisa zmaje z glavo.

—Ne želim denarja, — končala sem svoje življenje, nikdar več se ne bom vrnila in svet, četudi sem sedaj odšla iz samostana.

—Samo ena misel me ni nikdar zapustila, — sedaj mi je pri srcu, kot da bom umrla in to me sili, da govorim.

—Govori, Klarisa! — zaprosi sestra Ana.

Klarisa sede v postelji in pogleda zamišljeno pred se.

—Ne smem izgovoriti, kar mislim, — reče ona po krat-

kem molku, — ne smem govoriti, ker me veže prisega.

—Prisega? — vpraša sestra Ana. — Govori jasneje, Klarisa, ne razumem te.

—Malo preje si govorila o neki želji, a ko sem te vprašala, kaj želiš, si mi odgovorila, da te veže prisega. Ali ni tako? Ali sem te dobro razumela?

—Dobro si me razumela, častita mati, — odvrne mlada deklica, — toda ti ne boš hotela, da prelomim svojo prisego.

—Bog obvaruj! — odvrne predstojnica. — Kar si prisegla, moraš tudi držati.

Obe omolkneti.

Tedaj se dvigne Klarisa, pogleda s svojimi plamtečimi očmi mater Ano, a nato vpraša:

—Ali mora človek tudi tedaj držati svojo prisego, ako so ga prisilili, da jo položi?

—Kakor je, — odvrne predstojnica, — ako so te prisilili, da prisežeš in ako si s tem ušla očitni smrti in grehu, potem si prosta, potem ti ni treba molčati.

—Ali je res tako? — vpraša Klarisa.

—Da, tako je! Kako bi te sicer nagovarjala, da pogaziš svojo prisego, ko ne bi vedela, da ti bo to Bog oprostil.

—Poslušajte, častita mati, odvrne Klarisa, — to, kar sem prisegla, je bilo proti božji volji.

—Govori, hčerka moja, — reče predstojnica, — razodeni mi vse. Bodi prepričana, da znam čuvati skrivnosti.

—Naj torej bo, — odvrne Klarisa.

—Poslušaj me torej in svetuj mi, kaj naj storim.

Klarisa utihne, premisli kaj naj reče a nato začne:

—Nikdar me nisi vprašala, mati Ana, kdo sem bila, predno sem vstopila v samostan.

Nikdar nisi vprašala, kakšno mesto sem zavzemala v svetu.

—Nisem te vprašala, — odgovori predstojnica, — četudi bi mi bilo lahko, da pozvem o tem.

—Mihajlo Bakunjin te je pripeljal k meni, treba bi mi ga bilo vprašati samo besedo, — toda nisem storila tega, ker sem čitala na njegovem obrazu, da ne želi govoriti o tebi.

—Mihajlo Bakunjin! — zašepeče Klarisa, — tako se imenuje skrivnost mojega življenja.

—Oh, mati Ana, povej mi, ali je ta človek vrag ali angelj? Ne morem si odgovoriti na to vprašanje, ker se mi včasih zdi, da je zločinec, a drugič zopet, da ga je poslal Bog na zemljo, da poučuje ljudi, da jih dela boljše in da kaznuje krivice.

Predstojnica je ginjena poslušala to sedbo o Mihajlu Bakunjinu.

—Ona pogladi nežno Klarisine lase in jo objame.

—Otrok moj, — reče ona, — misli dobro o Mihajlu Bakunjinu, zakaj četudi se ti morda dozdeva okruten, vendar ni hudoben. On je človek, ki se je rodil kot bič onih ljudi, ki mučijo druge.

—On je nesebičen in nikdar še ni ničesar storil radi svoje lastne koristi.

—Toda povej mi, zakaj govoriš o njem? Ali je tvoja izpoved v zvezi z njim?

Klarisa povese glavo.

—Tako je častita mati, Mihajlo Bakunjin me je prisilil, da sem prisegla.

—Rodila sem se kot hčerka bogatega človeka. Imela sem vse, kar dela človeku življenje ugodno in lepo.

—Odrastla sem v hiši svojih staršev, dokler me niso neke noči ugrabili iz očetovske hiše. Omamili so me, a ko sem se prebudila, sem se nahajala v neki temni kleti.

—Tam sem preživela nekaj dni v popolni osamljenosti, — hrano so mi dajali skozi majhno okence v vratih. Po nekaj dnevih obupa so se odprla vrata, a v klet je vstopil človek. Ko sem ga zagledala, sem vztrepetala. Bil je Mihajlo Bakunjin. On pristopi k meni in mi reče, da me čaka strašna usoda.

—Vrgla sem se mu pred noge in ga zaklinjala, naj mi pove, s čim sem zaslužila to, kaznen.

—Moje solze so ga ganile.

—Postal je blag, glas je zvenel usmiljeno, ko mi je rekel, da je namenjeno njegovo maščevanje mojemu očetu, a ne meni.

—Moje oče je izdal nekaj ljudi policiji in jih tako uničil. Zato je sklenil, da se maščuje nad njim. Bakunjin ni poznal hujše kazni za moje- ga očeta, kot da mu ugrabi hčerko, ki jo je ljubil bolj kot vse na svetu.

—To mi je rekel Mihajlo Bakunjin in jaz sem slišala iz njegovih besed, da ima neke črne načrte z menoj.

—Hotel me je vreči med one najbednejše in najbolj prezirane žene.

—Toda jaz sem objela njegovi kolena, prosila sem ga, naj mi prizanese. Zaklinjala sem ga, naj se me usmili, češ da ta usoda ne bo samo zastripila mojega življenja, temveč me tudi vrgla v norišnico.

—Ko mi je na to odgovoril, da je nemogoče, da bi se vrnila k svojemu očetu, mi je predlagal, da me bo odvedel v samostan.

—Že preje je bila moja želja, da bi postala redovnica. Tako se mi življenje v samostanu ni zdelo strašno, — nasprotno bila sem srečna, ko je konečno privolil.

—Ukazal mi je, da prisežem, da ne bom nikdar nikomur govorila o svojem življenju, da se nikdar ne bom vrnila k svojemu očetu, a nato me je pripeljal k tebi, mati Ana, privedel me je v samostan pri Srcu Matere Božje.

—Spočetka sem sovražila tega človeka železnega čela in trdne volje, toda potem sem začela razumevati, da on ne dela po svoji volji; temveč da je samo roka neke grozne tajne zveze.

—Da, nihilisti, — zašepeče predstojnica.

—Nikdar se nisem kesala, da sem prisegla Bakunjinu, kar je zahteval od mene, — reče Klarisa. — V samostanu mi je bilo dobro tako dolgo dokler si bila ti naša predstojnica, mati Ana!

—Toda sedaj me je usoda izgnala iz svetega skupnega življenja z ostalimi sestrami.

—Nekaj me vleče nazaj v svet, a vendar se ne smem vrniti v življenje, ker mi to brani moja prisega.

—Moja najsrčnejša želja je, da vidim svojega očeta.

—Izguba njegove hčerke ga je morala težko zadeti. Morda misli, da sem pobegnila s kakim ljubimcem. Morda me že dolgo objokuje kot mrtvo.

—Hotela bi ga še enkrat videti, četudi samo od daleč, samo da vidim starčka, ki sem mu bila nekoč edina sreča.

—Zato te vprašam, mati Ana, ali je greh, ako prelomim prisego, ki sem jo položila Mihajlu Bakunjinu? Ali je greh, ako prestopim prag svoje očetovske hiše?

Predstojnica se zamisli.

—Otrok moj, — reče ona po

nekaj minutah, — morda ne bi storila prav, če bi šla sama v bližino svojega očeta. Četudi se odločiš, da ne boš z njim govorila, vendar te bo premagalo čustvo in poletela boš v njegov objem.

—Predlagala ti bom nekaj, kar te bo pomirilo.

—Ko se bom naselila v svoji hišici, bom odpotovala v Petrograd.

—Tam bom našla prilžnost, da se sestanem s tvojim očetom. Šla bom k njemu pod kakeršnokoli pretvezo in bom napeljala pogovor na tebe.

—Slišala bom, kako govori o tebi, ali misli, da si mrtva ali da si pobegnila.

Klarisa ji poljubi roko.

—Naj bo, kakor si rekla, častita mati, — storila bom, kakor želiš. Hvala ti vnaprej za to, kar boš storila zame.

Nekdo potrka in prekine njun razgovor.

Bil je stari Orelj, ki je javil, da je zapregel sani in da je čas, da se podajo na pot.

—Hitro, vstani in obleči se, — reče predstojnica Klarisi. — Sedaj moramo dalje! Ne verjamem, da sva tukaj varni pred sestrom Gabrijelo.

Ko sta prišli iz sobe, sta našli Orelja in Akušno zelo vznemirjena.

—Častita mati, — reče Akušna, — skrajni čas je, da odideš iz vasi.

Predstojnica jo začudeno pogleda, a starka nadaljuje:

—Malo preje je bil moj Orelj v vasi, da podkuje konja pri kovaču in tam je marsikaj zvedel, kar je sumljivo.

—Slišal je, da so prišle neke redovnice iz samostana. Povpraševale so po dveh ženah, ki so oblečene kot one.

—Rekle so kovaču, da sta obe ženi goljufinji in da ju je treba zgrabit.

Predstojnica se zdrzne.

—Ta podla žena! — vzkligne ona. — Ona naju želi to-

rej zadržati!

—Njen načrt ni slab, glasila je, da sva goljufinji, ki sta oblekli to sveto obleko da lahko kradeta in pre-

—To je maslo sestre Gabrijele, — dostavi ona, — tokrat se je zmotila.

—Orelj naj se požuri, — Sani stojte pred vratmi, reče kmet — moj konj bo od-

—Sani stojte pred vratmi, reče kmet — moj konj bo od-

—Sani stojte pred vratmi, reče kmet — moj konj bo od-

—Sani stojte pred vratmi, reče kmet — moj konj bo od-

—Sani stojte pred vratmi, reče kmet — moj konj bo od-

—Sani stojte pred vratmi, reče kmet — moj konj bo od-

—Sani stojte pred vratmi, reče kmet — moj konj bo od-

—Sani stojte pred vratmi, reče kmet — moj konj bo od-

—Sani stojte pred vratmi, reče kmet — moj konj bo od-

—Sani stojte pred vratmi, reče kmet — moj konj bo od-

—Sani stojte pred vratmi, reče kmet — moj konj bo od-

—Sani stojte pred vratmi, reče kmet — moj konj bo od-

—Sani stojte pred vratmi, reče kmet — moj konj bo od-

—Sani stojte pred vratmi, reče kmet — moj konj bo od-

—Sani stojte pred vratmi, reče kmet — moj konj bo od-

—Sani stojte pred vratmi, reče kmet — moj konj bo od-

—Sani stojte pred vratmi, reče kmet — moj konj bo od-

—Sani stojte pred vratmi, reče kmet — moj konj bo od-

—Sani stojte pred vratmi, reče kmet — moj konj bo od-

—Sani stojte pred vratmi, reče kmet — moj konj bo od-

—Sani stojte pred vratmi, reče kmet — moj konj bo od-

—Sani stojte pred vratmi, reče kmet — moj konj bo od-

—Sani stojte pred vratmi, reče kmet — moj konj bo od-

—Sani stojte pred vratmi, reče kmet — moj konj bo od-

—Sani stojte pred vratmi, reče kmet — moj konj bo od-

—Sani stojte pred vratmi, reče kmet — moj konj bo od-

—Sani stojte pred vratmi, reče kmet — moj konj bo od-

—Sani stojte pred vratmi, reče kmet — moj konj bo od-

—Sani stojte pred vratmi, reče kmet — moj konj bo od-

—Sani stojte pred vratmi, reče kmet — moj konj bo od-

—Sani stojte pred vratmi, reče kmet — moj konj bo od-

—Sani stojte pred vratmi, reče kmet — moj konj bo od-

—Sani stojte pred vratmi, reče kmet — moj konj bo od-

NAZNANILO IN ZAHVALA

V veliki žalosti globoko potrpi naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem bridko vest, da je nemila smrt izgubila iz naše srede našo nadvse ljubljeno in nikdar pozabljeno mater in staro mamo

Frances Cerar

ROJENA HRIBAR

Ki se je po dolgi bolezni, previdna s svetimi zakramenti, vedno poslovila od nas in za vedno zatisnila svoje mile oči dne 14. marca 1939 ob dveh popoldne v starosti 60 let. Rojena bila v Moravčah, vas Češnice. K večjemu počitku smo jo položili dne 18. marca 1939 na Calvary pokopališče v spremstvu velikega števila sorodnikov in prijateljev.

Tem potom se iskreno zahvalujemo vsem, ki ste drago pokojno obiskovali v njeni bolezni, ki ste jo prišli pokropiti, ko je ležala na mrtvaškem odru in vsem, ki so pri ranjki čuli in spomnili ter jo spremili na njeni zadnji zemeljski poti na pokopališče. Ravno tako se prav lepo zahvalujemo vsem, ki so nam zvesto stali ob strani v veliko pomoč in tolažbo v teh najpoboljšalostnih in težkih dneh.

Prisrčna hvala vsem, ki so obšli krsto s tako številnimi krasnimi vencji v njen blag spomin in sicer: družina Louis Russ, družina John Hribar Sr., družina Johana Orehek, družina Mary Blazek, družina Joe Ursic, Mrs. Helen Turbic, družina John Stovak, Mrs. Frances Svegel iz Bonna Ave., družina Nick Tomc, družina Laurich iz E. 56th St., družina Jakob Cic, družina Anton Udovic, družina Frances Bresak iz Lorain, Ohio, Mr. Joseph Zele in družina, Van Gorder Furniture Co., podružnica 25 Slovenske ženske zveze.

Lepo se zahvaljujemo za darovane svete maše za pokojno in sicer: družina Louis Russ, družina John Hribar Sr., družina John Novak, Mr. in Mrs. John James, Tony Victor in Helen Bole, Mr. in Mrs. Frank Svegel, Mrs. Agnes Jeric, Mrs. Mary Gril, Mrs. J. Golobic in hčer Ann, Mr. in Mrs. Verbie iz E. 76th St., Mrs. Mary Rojc in sin, Mr. in Mrs. Frank Doles, Mr. in Mrs. John Kardell, družina Frank Drear, družina John Gril, Mr. in Mrs. Anton Anzlovcar, družina Joe Zajc, Mr. in Mrs. Frank Gril, družina Mary Gerbee iz Lorain, Ohio, družina Mary na Laurich iz E. 56th St., Miss Mary Leves, Mr. John Merwin, kar Jr., Miss Josephine Macek, Mrs. Helen Turbic, družina John Stimac, Mr. in Mrs. J. B. Van Gorder, družina Lawrence Bann, Mr. Frank Banich, družina Frances Ucakar, Mr. in Mrs. Jos. Metlika, Mr. in Mrs. Rozic, Mr. in Mrs. Znidarsic iz E. 60th St., Mr. in Mrs. Anton Basca, družina Mary Hrstar, družina John Kopac, družina Tomazin iz Bonna Ave., Mr. in Mrs. J. Dolinar, družina George Rakar iz E. 69th St., družina Frances Bresak iz Lorain, Ohio, Mr. in Mrs. Ben Stenonik, Mr. in Mrs. Frank Jaklich, Mr. in Mrs. Joe Zakrajsek iz E. 73rd St., družina Anton Luzar iz E. 69th St., Mr. in Mrs. Jos. Candek, Mr. in Mrs. Ed. Skvarca, družina Ana Savnik, Mr. in Mrs. John Jelen, Mr. in Mrs. Anton Novak, Mr. in Mrs. August Kikel, Mr. in Mrs. Charles Kikel, družina Anton Kotnik iz John Zilber, družina Anton Udovic, družina Martin Rogel, Mr. John Zilber, Mr. Anton Golob, družina John Kovacic, Mr. in Mrs. Louis Valcar, družina John Muzic, družina Vihar, Mr. in Mrs. Anton Valcar, družina Joseph Ursic, družina Skerbec, Mr. in Mrs. J. Glavin, Mr. in Mrs. C. Bravush, Mr. in Mrs. J. Zalar Jr., Mrs. Helen Stojkovic, Mr. in Mrs. Ed. Baznik, Mr. Frank Pohar Jr., družina John Jezek, družina Johana Orehek, Mr. in Mrs. J. Hocevar, var iz Bliss Ave., družina Mary Hocevar, družina Anton Orehek, Mrs. Caroline Volk, družina Frank Pernach, družina Ana Klopicek, družina John Fer, Mr. Frank Knez, družina Ana Kuzhel, Mrs. Frances Svegel, družina Markozic iz Bonna Ave., družina Frank Kuhar, družina Matek iz Prosser Ave., Mr. John in Miss Ferkul, klub Slovenskih vdov.

Prav lepa hvala vsem, ki so dali svoje avtomobile brezplačno na razpolago ob priliki pogreba in sicer: Mr. Frank Dole, Mr. Frank Svegel, Mr. Frank Banich, Mr. John Drear, Mr. John Krnc, Mr. Frank Pohar, Mr. Joe Ursic, Mr. Joe Smole, Mr. Anton Hren, Mr. Charles Kikel, Mr. John Stimac, Mr. John Larsh, Mr. Joe Hocevar, Mr. John Petrich, Mr. Joe Zele Sr.

Obenem tudi prav lepa hvala Mr. Martin Rogel, Mr. Nick Tomc, Mr. Anton Orehek, Mr. Joe Hrovat, Mr. Frank Drear, Mr. Louis Zele, ki so nosili krsto in jo spremili in položili k večnemu počitku. Enako tudi iskrena zahvala vsem, ki so poslali pismeno sožalje.

Najlepša hvala vezalnemu krožku podružnice št. 25 sžz za častno stražo, in članicam, ki so prišle molit, ravno tako lepo hvala društvu Vdov, kakor tudi pevskemu društvu Lira za krasno petje na domu in v cerkvi.

Najsrčnejša zahvala Rev. Max Sodji za spremstvo in hvala v cerkev, in Rev. Matija Jagru za spremstvo na pokopališče, kakor tudi za opravljene cerkvene pogrebne obrede. Enako Rev. Andrew Andrey-u in Rev. Max Sodji za asistenco pri sv. maši.

Iskreno se zahvaljujemo pogrebniškemu zavodu Joseph Zele in Sinovi za vso prijazno postrežbo in za lepo urejeno in izvršno vodstvo pogreba v našo popolno zadovoljnost.

Slučajno, če se je kakšno ime pomotoma izpustilo prošimo, da se nam oprostijo in se jim ravno tako iz srca iskreno zahvaljujemo.

Ti pa, nadvse ljubljena in nikdar pozabljena mati in stara mama, ki si se za vedno ločila od nas, počivaj v miru po stanem zemeljskem trpljenju; smrt je rešila Tebe trpljenja, nam pa je vzela dobro mater in staro mamo, mnogim pa naj večjo prijateljico. Nikdar ne boš pozabljena v srcih vseh, ki so Te poznali in ljubili, zlasti pa pri svojih dragih. Počivaj mirno in nebeška luč naj Ti sveti in lahka naj Ti bo ameriška zemlja.

Zalujoči ostali:
Frances, omožena Russ, hči John, sin
Raymond in Marilyn, vnuki
Tukaj zapuščata tudi brata John Hribar, v stari domovini enega brata in dve sestre.

Cleveland, Ohio, 18. aprila 1939.

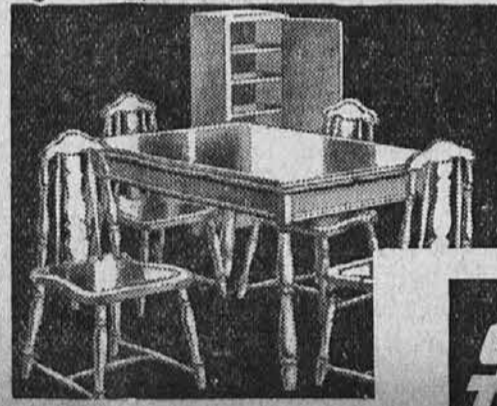
Ako bi bilo potrebno nadaljne dokaze

da vedno lahko napravite boljše pri Perušku, ker lastujemo poslopje, nam ni treba plačevati renta, zato vedno lahko prodajamo ceneje. Primerjajte in prepričali se boste.

Tukaj je...

Primerjajte te vrednosti kjerkoli in prepričani boste, o tem smo gotovi ter kupili boste po naših nizkih cenah.

LAHKA ODPLAČILA, ČE ŽELITE

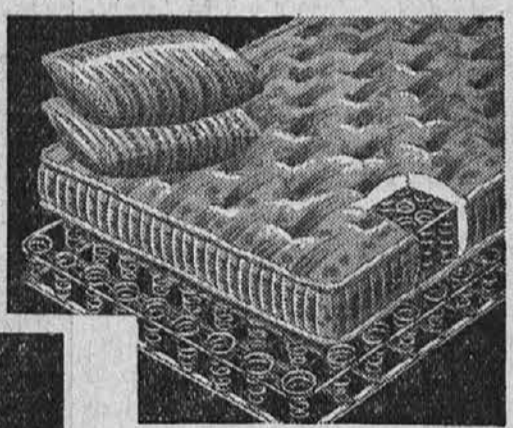
5 kosov
Dinette
set

\$7.85

Podaljšljiva miza iz trdega lesa, s štirimi Windsor tipa stoli, vse pripravljeno za izgotovitev; vrednost kot nikjer.

FINI INNERSPRING MODROCI

180 coil Inner-spring modroci, napolnjeni z bombažem. Zelo fini, toda naša cena je samo

\$7.85

KRASEN PRILOŽNOSTNI STOL

Raznih modelov — Chinese Chippendale ali pa Queen Anne noge — sedež na vzmeti — krasno obločen — samo en dan

\$7.85

SPECIALNO usnjena Hassocks v